

Sygn. akt XI W 2744/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Biliński

Protokolant: Beata Jaworska, Paulina Adamska, Karolina Szczęsna, Karolina Kowalczyk

Przy udziale oskarżyciela publicznego E. W.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 19 maja 2017 roku, 19 września 2017 roku, 7 listopada 2017 roku, 20 grudnia 2017 roku, 10 stycznia 2018 roku, 12 stycznia 2018 roku oraz 1 lutego 2018 roku w W.

sprawy **R. K.**

syna J. i G. z domu P.

urodzonego dnia (...) w W.

obwinionego o to, że:

w okresie od końca grudnia 2015 r. do dnia 19 marca 2016 roku w W. przy ulicy (...) w lokalu (...) złośliwie niepokoił G. C. poprzez kopanie w drzwi, wielokrotne naciskanie na dzwonek do mieszkania nr (...), używanie słów obelżywych wobec G. C.,

tj. za wykroczenie z art. 107 kw,

I. obwinionego **R. K.** uznaje za winnego tego, że w dniach: 16 stycznia 2016r., 10 lutego 2016r., 17 lutego 2016r., 21 lutego 2016r., 27 lutego 2016r., 19 marca 2016r. w W. przy ulicy (...) w lokalu (...) złośliwie niepokoił G. C. poprzez kopanie w drzwi, wielokrotne naciskanie na dzwonek do mieszkania nr (...), używanie słów obelżywych wobec G. C., co stanowi wykroczenie z art. 107 kw i za to na tej podstawie skazuje go, zaś na podstawie art. 107 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 1000 (jeden tysiąc) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 289,36 (dwieście osiemdziesiąt dziewięć i 36/100) złotych tytułem wydatków postępowania oraz kwotę 100 (sto) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 2744/16

UZASADNIENIE

R. K. został obwiniony o to, że w okresie od grudnia 2015 roku do dnia 19 marca 2016 roku w W. przy ul. (...) w lokalu nr (...) złośliwie niepokoił G. C. poprzez kopanie w drzwi, wielokrotne naciskanie na dzwonek do mieszkania znajdującego się w lokal nr (...), używanie słów obelżywych wobec G. C., to jest o wykroczenie z art. 107 kw.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. K. samotnie zamieszkuje w lokalu nr (...) w budynku wielorodzinnym położonym przy ul. (...) w W.. Wyżej wskazany lokal znajduje się na drugim piętrze rzeczonoego budynku i jest przez obwinionego wynajmowany.

G. C. wraz z małżonkiem T. C. zamieszkuje w lokalu nr (...) w budynku wielorodzinnym położonym przy ul. (...) w W.. Mieszkanie to nie znajduje się też na drugim piętrze.

R. K. oraz G. C. pozostają w złych stosunkach sąsiedzkich. G. C. uskarża się na zachowanie swojego sąsiada, który wracając w późnych godzinach wieczornych, czy też we wczesnych godzinach porannych do swego mieszkania, złośliwie ją niepokoi poprzez kopanie do drzwi jej mieszkania, wielokrotnie naciska na dzwonek do drzwi jej mieszkania oraz używa pod jej adresem obelżywych słów. Ponadto, R. K. podczas tych działań wskazanych sytuacji znajduje się pod wpływem alkoholu, co zdaniem G. C. potęguje jego agresywne i skandaliczne zachowanie.

Żaden z pozostałych mieszkańców budynku wielorodzinnego położonym przy ul. (...) w W. nie składał skargi na R. K.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o:

- częściowo wyjaśnienia obwinionego złożone w toku postępowania sądowego (k. 121-122, 179-183);
- zeznania świadka G. C. złożone w toku postępowania sądowego (k. 166-168, k. 170-172; zapis audiowizualny przebiegu rozpraw na płytach k. 169, k. 173);
- częściowo zeznania świadka G. K. złożone w toku postępowania sądowego (k. 170-172; zapis audiowizualny przebiegu rozprawy na płycie k. 173);
- pismną opinię sądowo-psychiatryczną (k. 124-127v)
- pismną uzupełniającą opinię sądowo-psychiatryczną (k. 158-159);
- protokół przyjęcia zawiadomienia o wykroczeniu (k. 1-2);
- protokół przesłuchania świadka (k. 4-5v);
- informacje z Komendy Rejonowej Policji W. I (k. 7);
- informacje z Komendy Rejonowej Policji W. I, Wydział W.-Patrolowy (k. 47).

Obwiniony R. K. przesłuchany w toku postępowania sądowego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz złożył obszernie wyjaśnienia. W swoich wyjaśnieniach obwiniony koncentrował się przede wszystkim na opisanu tła konfliktu, jaki istnieje pomiędzy nim a sąsiadami, tj. G. C. i jej małżonkiem T. C.. Obwiniony w pierwszej kolejności wskazał, że do budynku wielorodzinnego położonego przy ul. (...) w W. sprowadził się na początku 2013 roku. Do grudnia 2015 roku kontakty z sąsiadami były minimalne, jak również nigdy nie było sytuacji konfliktowych między obwinionym, a pokrzywdzoną i jej małżonkiem. Obwiniony przyznał, że sytuacja ta zmieniła się diametralnie po jego powrocie z wyjazdu służbowego do Holandii, kiedy to stwierdził, iż w wynajmowanym przez niego mieszkaniu nie ma laptopa służbowego, którego z całą pewnością był tam zostawił. Obwiniony wskazał ponadto, że podczas jednego z incydentów, które miały miejsce z udziałem jego i jego sąsiadów zaobserwował, że T. C. próbuje otworzyć drzwi jego mieszkania za pomocą posiadanych kluczy, o których istnieniu nie miał wiedzy. To wzbudziło podejrzenia obwinionego, co do przyjacielskich intencji sąsiadów. Obwiniony przytoczył ponadto szereg sytuacji, w których doszło do nieprzyjemnych konfrontacji z sąsiadami, podczas których był obrażany w bardzo nieprzyzwoitych słowach. Obwiniony potwierdził, że kilkakrotnie udał się pod drzwi mieszkania G. C. i dzwonił dzwonkiem, jednakże wynikało to wyłącznie z faktu, iż chciał wyjaśnić, co jest powodem nienawiści pokrzywdzonej i jej małżonka do jego osoby, zakończyć całą sprawę ugodowo i nie doprowadzić do eskalacji napięcia w stosunkach sąsiedzkich. Dodatkowo zaprzeczył zarzutom, jakoby wracając w nocy do swego mieszkania dzwonił do drzwi Pokrzywdzonej, jak również zarzutom jakoby ubliżał G. C..

Sąd zważył, co następuje:

Materiał dowodowy zebrany w niniejszym postępowaniu, w sposób jednoznaczny wskazuje na to, że R. K. w dniach 16 stycznia 2016 roku, 10 lutego 2016 roku, 17 lutego 2016 roku, 21 lutego 2016 roku, 27 lutego 2016 roku, 19 marca 2016 roku w W. przy ul. (...) w lokalu (...) poprzez kopanie w drzwi, wielokrotne naciskanie na dzwonek do mieszkania nr (...), używanie słów obelżywych wobec G. C., złośliwie niepokoił G. C..

Obwinionemu zarzucono popełnienie wykroczenia z art. 107 kw. Stosownie do treści art. 107 kw, odpowiedzialności z tego przepisu podlega ten, kto w celu dokuczenia innej osobie złośliwie wprowadza ją w błąd lub w inny sposób złośliwie niepokoi. Przedmiotem ochrony przepisu art. 107 kw jest, więc spokój psychiczny człowieka, przeciwdziałanie frustracji, irytacji oraz innym formom dyskomfortu psychicznego. Strona podmiotowa wykroczenia określonego w art. 107 kw polega na umyślności w formie zamiaru bezpośredniego – działanie sprawcy jest ukierunkowane na dokuczenie innej osobie i charakteryzuje się „złośliwością” (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 2010 roku w sprawie IV KK 324/10). Złośliwe niepokojenie w rozumieniu art. 107 kw, to wzbudzanie niepokoju, obawy, lęku, polegające na zakłóceniu spokoju lub innych zachowaniach wyprowadzających pokrzywdzonego z równowagi psychicznej (np. uporczywe pukanie do drzwi – szczególnie w porze nocnej i pod wpływem alkoholu) (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2013 roku w sprawie III KK 213/12). Czyn stanowiący wykroczenie z art. 107 kw polega na działaniu kierunkowym – „w celu dokuczenia innej osobie”, a zatem należy ustalić, że po stronie sprawcy tego wykroczenia zachodzi złośliwość. Nawet samo stwierdzenie umyślności działania nie daje podstawy do przyjęcia odpowiedzialności za wykroczenie penalizowane tym przepisem. (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 1995 roku w sprawie III KRN 44/95).

Analizując stronę podmiotową wykroczenia dokonanego przez obwinionego, całość okoliczności sprawy, w tym w szczególności zeznania świadka – wskazują na to, że obwiniony działał umyślnie, w zamiarze bezpośrednim oraz, że jego działanie nacechowane było złośliwością, w celu dokuczenia pokrzywdzonej z którą jest skonfliktowany. Zachowania R. K. polegały na dokuczaniu, poprzez celowe kopanie w drzwi, uporczywe dzwonienie dzwonkiem, a także używanie obelżywych słów wobec G. C.. Obwiniony sam przyznał, że dopuścił się działań w postaci pukania do drzwi, dzwonięcia dzwonkiem, czy nawoływania sąsiadów, jednakże tłumaczył się tym, iż była to z jego strony próba podjęcia dialogu z sąsiadami i zażegnania konfliktu. Nawet, jeżeli sąsiedzi byli skonfliktowani zachowanie takie, jeżeli charakteryzowało się złośliwością i przeszkadzało G. C. i jej małżonkowi, było niedopuszczalne i nie znajdowało jakiegokolwiek uzasadnienia.

Z uwagi na fakt, że w toku postępowania sądowego ujawniły się okoliczności związane ze stanem zdrowia obwinionego, dopuszczony został dowód z opinii biegłego lekarza psychiatry, celem stwierdzenia czy obwiniony w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu był poczytalny oraz czy jego aktualny stan zdrowia psychicznego pozwala na udział w postępowaniu i prowadzenie obrony w sposób samodzielny i rozsądny.

Biegły psychiatra w wydanej opinii i opinii uzupełniającej (k. 124-125v., 158-159) stwierdził jednoznacznie, iż stan psychiczny obwinionego nie znosił, ani nie ograniczał jego zdolności rozpoznania znaczenia czynu i zdolności pokierowania swoim postępowaniem, poczytalność obwinionego w czasie czynu i postępowania nie budzi jakichkolwiek wątpliwości oraz że obwiniony może stawiać się przed sądem i prowadzić obronę w sposób samodzielny i rozsądny. Sąd podzielił wnioski zawarte w pisemnej opinii sądowo-psychiatrycznej, bowiem została ona przygotowana przez osobę kompetentną i całkowicie obcą dla stron. Zdaniem sądu analizowana opinia została sporządzona w sposób rzetelny.

Sąd obdarzył przymiotem wiarygodności wyjaśnienia obwinionego w części, w jakiej wskazał on na istniejący między nim, a G. C. oraz jej małżonkiem konflikt oraz to, że kilkakrotnie udał się pod drzwi mieszkania G. C., nawoływał swoją sąsiadkę, dzwonił dzwonkiem oraz pukał do jej mieszkania. Okoliczności te, znalazły potwierdzenie w materiale dowodowym, w szczególności w pozostałych osobowych środkach dowodowych przeprowadzonych w toku przewodu sądowego, w szczególności w zeznaniach G. C.. Z tego też względu, Sąd nie miał podstaw, aby odmówić wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego we wskazanym zakresie. Natomiast, sąd nie dał wiary wyjaśnieniom, w których obwiniony

nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. W tym zakresie, wyjaśnienia obwinionego stoją, bowiem w sprzeczności z pozostałym uznany za wiarygodny materiałem dowodowym, a w szczególności zeznaniami świadka G. C. zapis audiowizualny przebiegu rozpraw na płytach k. 169, k. 173.

Sąd obdarzył w całości walorem wiarygodności zeznania świadka G. C. (zapis audiowizualny przebiegu rozpraw na płytach k. 169, k. 173). Zeznania świadka są spójne, logiczne i konsekwentne oraz zgodne z pozostałym uznany za wiarygodny materiałem dowodowym. Co relewantne, świadek jest osobą, która sprawuje niejako jednoosobowy zarząd nad budynkiem, który jest wpisany do rejestru zabytków, tj. pełni tak zwaną funkcję społeczną, zna jego mieszkańców oraz wszelkie terminy i przebieg prac remontowych i konserwacyjnych w nim przeprowadzanych. Wziąć przy tym należało pod uwagę, że świadek jest stroną konfliktu sąsiedzkiego oraz osobą pokrzywdzoną zachowaniem obwinionego. Wszechstronna analiza zeznań świadka, dokonana zwłaszcza przy uwzględnieniu pozostałego materiału dowodowego doprowadziła do wniosku, że konflikt z obwinionym nie wpłynął na obiektywizm świadka i zdarzenia przez nią relacjonowane były zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy. Świadek w sposób rzeczowy i drobiazgowy przedstawiła sposób postępowania obwinionego oraz tło konfliktu. Ze wskazanych zatem powyżej względów, Sąd zeznania tegoż świadka uznał za wiarygodne.

Zeznania świadka G. K. Sąd uznał za częściowo wiarygodne, również w tym zakresie, że żadna ze stron nie zanegowała faktu, jakoby do sytuacji konfliktowych w ogóle nie dochodziło. Ponadto, świadek zeznała, że stosunki między jej synem, a wynajmującym mieszkanie układały się bardzo dobrze oraz, że wynajmujący nie miał żadnych zastrzeżeń do swego najemcy. Natomiast informacje odnoszących się do szczegółów sytuacji zaistniałych pomiędzy obwinionym, a pokrzywdzoną, jak również rzekomych obelg, które były kierowane przez pokrzywdzoną w stosunku do obwinionego, świadek powzięła z opowieści swego syna, jak również osób trzecich, a zatem Sąd nie dał im przymiotu wiarygodności. W ocenie Sądu wymaga podkreślenia, że świadek, jako matka obwinionego, może składać zeznania o charakterze tendencyjnym, jak również nacechowane negatywnym stosunkiem do samej pokrzywdzonej, z uwagi na silną emocjonalną więź łączącą ją z obwinionym. Ze wskazanych powyżej względów, Sąd zeznania wskazanego świadka uznał za częściowo wiarygodne.

Sąd dał wiarę dowodom ujawnionym na rozprawie bez ich odczytywania w trybie art. 76 § 1 kpw, tj. protokołu przyjęcia zawiadomienia o wykroczeniu (k. 1-2), informacji z Komendy Rejonowej Policji W. I (k. 7), informacji z (...) Szpitala (...) (k. 32), informacji z Wojskowego Instytutu Medycznego (...) Szpitala (...) (k. 34), informacji z Komendy Rejonowej Policji W. I, Wydział Wywiadowczo-Patrołowy (k. 47). Dokumenty te zostały, bowiem sporządzone zgodnie z obowiązującymi przepisami, przez uprawnione do tego osoby i instytucje, a ich treść nie została zakwestionowana przez strony.

W kwestii odpowiedzialności obwinionego Sąd zważył, że obwiniony jest osobą pełnoletnią i nie zachodzą wątpliwości odnośnie jego poczytalności. W świetle zebranego materiału dowodowego jego wina nie budzi żadnych wątpliwości. Sąd uznał, że obwiniony w dniach: 16 stycznia 2016 roku, 10 lutego 2016 roku, 17 lutego 2016 roku, 21 lutego 2016 roku, 27 lutego 2016 roku i 19 marca 2016 roku w W. przy ul. (...) w lokalu (...) poprzez kopanie w drzwi, wielokrotne naciskanie na dzwonek do mieszkania nr (...), a także używanie obelżywych słów, złośliwie niepokoił G. C..

Sąd na podstawie ustaleń poczynionych na rozprawie – w szczególności – zeznań świadka G. C. oraz wyjaśnień obwinionego, zmienił opis czynu zarzucanego obwinionemu we wniosku o ukaranie, nie wychodząc poza granice postawionego zarzutu. Jak ustalił Sąd, czyny zarzucane obwinionemu miały miejsce w konkretnych dniach, tj. 16 stycznia 2016 roku, 10 lutego 2016 roku, 17 lutego 2016 roku, 21 lutego 2016 roku, 27 lutego 2016 roku i 19 marca 2016 roku (co potwierdzają wskazane przez Policję daty interwencji zgłaszanych do mieszkania pokrzywdzonej), a nie jak to zostało nieprecyzyjnie określone we wniosku o ukaranie „w okresie od końca grudnia 2015 roku do dnia 19 marca 2016 roku”.

Wymierzając karę obwinionemu R. K., Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 § 1 i 2 kw. W przekonaniu Sądu, orzeczona kara grzywny w wysokości 1000 złotych przy uwzględnieniu wymiernego stopnia społecznej szkodliwości czynu spełni swoje cele kary w zakresie jej społecznego oddziaływania

oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do obwinionego. Sąd uwzględnił przy tym zarówno stopień winy, stosunek do pokrzywdzonej, jak również właściwości, warunki osobiste i majątkowe sprawcy, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem wykroczenia i zachowanie się po jego popełnieniu. Obwiniony posiada stałe źródła utrzymania, i dochody oscylujące w granicach od 6000 do 8000 złotych miesięcznie, nie posiadając nikogo na utrzymaniu (k. 121-122). Sąd podkreśla, iż miał na względzie uprzednią niekaralność obwinionego (k. 109).

Sąd, mając zatem na uwadze powyższe okoliczności, jak również okoliczności czynu i charakter naruszonego przepisu art. 107 kw, wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 1000 złotych. Zdaniem Sądu, kara grzywny orzeczona w takiej właśnie wysokości będzie odpowiednią i słuszną sankcją za wykroczenie popełnione przez obwinionego.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw, Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 289,36 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania w wysokości 100,00 zł, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 i § 3 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2017 roku, poz. 2468) oraz tytułem wynagrodzenia biegłego w wysokości 189,36 złotych, a także opłatę w wysokości 100,00 złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 ze zm.).